

1967. Een van de vele zomerkamp in het Orderbos in Apeldoorn

STEEDS MEER
HUISVROUWEN
NEMEN DE
WASSERIJ ER BIJ

U OOK?
Meijer c.v.
EUROPAWEG 4-6
APELDOORN - TELEFOON 14260

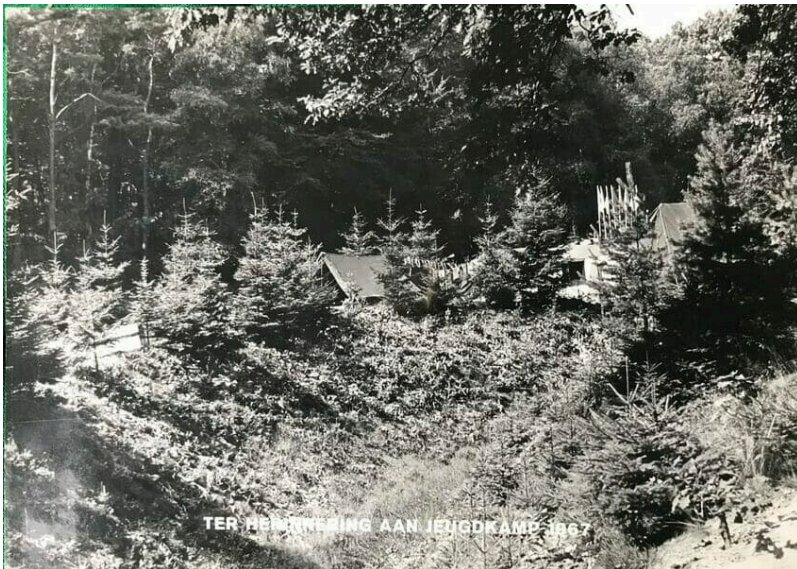
Vanaf 1946 organiseerde De Volewijckers jarenlang zomerkampen om de 'bleekscheetjes' uit Amsterdam-Noord een vakantie in de frisse boslucht van Apeldoorn te

geven. Eerst werd gekampeerd op het voetbalterrein van AGOVV, daarna noch even in Lochem. Een vaste plek kregen de zomerkampen op een mooi stuk grond omzoomd door 'sprengen' (heldere beekjes) in het Orderbos in Apeldoorn. Dat werd beschikbaar gesteld door Chris Meijer, de directeur van wasserij Helderoord. Er was geen stromend kraanwater, geen gas en geen electriciteit. Maar helder stromend water was er genoeg. (Op de foto rechts de heer Meijer en links jeugdleider de heer Otte.)

De kampen werden 40 jaar lang geleid door Gerard Otte en jaren later door Otte en Co Coot samen. Er gingen veel andere volwassenen mee om alles voor elkaar te krijgen en de jongens een leuke, actieve vakantie te geven., zoals de families Ternede (die de kantine in de Buikslotermeer dreven), Broeren, Groen en Arendse.

In een filmpje vertelt Ed Koen (1953) over het zomerkamp in 1967. De foto's komen uit zijn album.

In Historisch Centrum Amsterdam-Noord zijn veel plakboeken van zomerkampen uit de jaren '70 en 80'. Die zijn onderdeel van het De Volewijckers=archief. Daar staan geen namen en beschrijvingen in. Maar iedereen die er in wil komen kijken, is welkom

Volewijckers-jeugd

Zo langzamerhand weet ieder lid of aanhanger van de Volewijckers wel wat het „Zomerkamp” is en welke betekenis het heeft voor onze jongens die, deze zomer niet meegeteld, over het algemeen als jeugdige stadsmensen telken jare een te kort aan zonneschijn krijgen. Uit eigen ervaring weet ik, dat de jongens, weken voor het kamp begint, al nerveus in de rondte lopen te draaien en de dagen tellen. Ik laat in het midden of het dagen-tellen alleen betrekking heeft op het kamp. Het is namelijk niet geheel en al uitgesloten, dat het voor de knapen, zijdelings natuurlijk, ook de betekenis heeft van: hè, hè, gelukkig niet meer naar school. Hoe dan ook, onze jeugdige voetballers hebben het daar elk jaar reuze naar hun zin. Dit kon en kan alleen door een gelukkige samenloop van omstandigheden. Om een geschikt kamp te kunnen maken en houden moet eerst aan een aantal voorwaarden worden voldaan. Je hebt een terrein, tenten, inventaris, leidsters en leiders nodig. In de ogen van de jongens zijn dit natuurlijk kleinigheden die in een handomdraai geregeld kunnen worden. Het is voor hen vanzelfsprekend, dat zij op het Mosveld in de bus stappen en in het Orderbos te Apeldoorn de zaak in kannen en kruiken vinden. Laten wij eens nagaan of het in werkelijkheid ook zo vanzelfsprekend is.

Om te beginnen heb je een terrein nodig. Is dat gevonden dan bestaat er ook nog zo iets als toestemming van de eigenaar, alsmede een zeker begrip. Begrip voor het feit, dat men zelf in een prachtig stuk natuur woont, maar anderen, minder be-deelden, daar ook graag van zouden genieten. Goed, dat begrip is er dan. Maar wat heeft men aan een terrein, toestemming en begrip van de eigenaar als de eigenaresse niet mee-werkt. Niets toch?

Daarom kunnen wij hier in Amsterdam echt spreken van een geluk, want aan dat hele complex van voorwaarden is voldaan. Het wordt gekristalliseerd in de vorm van de familie Meier te Apeldoorn. Nu moet u vooral niet denken lezer, dat deze uitzonderlijke familie zich alleen maar bepaalt tot een officiële handelwijze. Integendeel, hun warme menselijke omgang en hun aanstekelijke hartelijkheid heeft hen een vaste plaats doen veroveren in de harten van onze knapen, leidsters en leiders. Vele knapen zijn inmiddels al tot man gerijpt, maar zij denken nog met plezier terug aan „het kamp”.

Dank, familie Meier, heel hartelijk dank zeggen wij u van deze plaats af voor uw voorbeeld, aan onze jeugd betoond, hoe mensen onder elkaar moeten leven, en hoe men, door wat voor elkaar over te hebben, de menselijke samenleving tot een groot genoegen maakt.

U had eens moeten zien, lezers, toen de kampcommissie op 24 oktober haar slot-avond hield en de voorzitter, de heer Broeren, de naam van de familie Meier noemde, hoe de meest opgewonden verhalen loskwamen. Persoonlijk vind ik het alleen maar jammer, dat op een avond als deze, niet iedereen aanwezig is die met hun gaven en daden dit jaarlijks festijn helpen mogelijk maken.

Nu heb ik wel geschreven hoe de „koorts” de jongens te pakken krijgt, maar met de leiders is het net zo. Ook zij hebben weken van te voren geen „rust” meer. Zij het dan uit andere overwegingen.

De tent en keuken moeten nagekeken worden, de inventaris gecontroleerd, er moet geschilderd en getimmerd worden. De autobussen mochten besproken worden, het vervoer van de tent geregeld, afspraken met leidsters en leiders gemaakt worden, voorbereidende besprekingen met de jongens en hun ouders gehouden worden over wat zij mee moeten nemen, en vooral wat zij niet mee mogen nemen, hoeveel geld zij bij zich mogen hebben en wat al niet meer. Jammer is in dit verband, dat er nog steeds enkele ouders zijn die hun kinderen meer geld meegeven dan door de kampcommissie toegestaan wordt.

Dit zal gedachteloos gebeuren, maar bedenk ouders, dat het de leiding van het kamp voor grote problemen stelt. Het zou mij, binnen het bestek van dit artikelte, te ver voeren hier nader op in te gaan. Laat het duidelijk zijn, dat de gestelde limiet op deugdlijke gronden is genomen. De welstand van de ouders wordt heus niet beoordeeld naar hetgeen de kinderen in het kamp te hunner beschikking hebben.

Wanneer dan eindelijk de duizend en één dingen zijn geregeld, dan vertrekt op vrijdag de auto uit Amsterdam met tent en toebehoren, alsmede de pioniers. Zij gaan de tent opzetten, de keuken bouwen en alles in gereedheid brengen voor de aan-

komst van het onstuimige, jonge goedje, dat met alle herrie en lawaai die zij meebrengen, de komende maand de behuizing zal gaan bewonen. En dan is eindelijk de grote dag daar. Daar komen ze, luid snaterend, met hun zakken of koffers op hun rug uit de bus gestapt. Een ogenschijnlijk ongeorganiseerd troepje Amsterdammers. Maar pas op. Er zit meer leiding in dan de oppervlakkige toeschouwer denkt. Alles loopt op rolletjes en een ieder weet zijn plaats. Als de aankomst geregeld is en de „woestelingen” tot rust zijn gekomen, dan komt het grote ogenblik waarop de leidsters „gekeurd” moeten worden. Zouen ze er wat van terecht gebracht hebben? Is het te eten? De beste complimentjes die wij de vrouwen kunnen geven is, dat we nog nooit gehoord hebben: „en mijn moeder kookt toch lekkerder”. Dat er af en toe wel eens een nek van een jongen gewassen moet worden door een leider, ach, wie maakt dat thuis niet mee. Hij schreeuwt dan wel: „ik zal het tegen mijn vader zeggen”, maar zijn nek komt schoon en dat dat is de hoofdzak. Uitgezonderd de betrokkene, gebeurt dit uiteraard tot grote hilariteit van de kampbewoners.

Ach, lezer, er is nog zoveel te vertellen. De heerlijke ongebondenheid in een prachtige omgeving, de spelletjes die georganiseerd worden (zie het tobbeplaatje) de families die elk jaar maar weer opnieuw hun vakantie opofferen, de hulp-leidsters en -leiders die in de leer zijn en wat niet al.

Op de slotavond hebben de jongens een daverend hoera laten klinken over het kamp. Dit was de mooiste beloning.

Dit is een verantwoording aan de geefsters en gevers, die door hun steun het kamp mede helpen mogelijk maken.

Het is een prachtig stuk sociaal werk, door enkelen uitgevoerd, maar door velen gedragen. Het blijkt, dat onze Volewijck-familie de kracht kan opbrengen om in deze harde materialistische tijd iets dergelijks in stand te houden.

M. E. V.